

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ

LÁTOD-E, DRÁGA...

*Szép világunkra rossz szelek járnak,
emlékeink mossa globális eső.
Lőttek a tavasznak, lőttek a nyárnak,
csak balsejtelveink jönnek elő.*

*A vég urai ott nyílt színen hágnak,
vakuljon, aki nem ehhez szokott!
Szukáik mind génmanipuláltak,
és sátáni méhük programozott.*

*Mindössze egy nap járnak nagy hassal,
s fialnak, ahogy a csövön kifér.
A kölykök gyomra tömve szivaccsal,
gazdagon dől beléjük a vér.*

*Elretten rajta mind Róma, mind Párizs,
mint lógnak a proteindús csecseken.
Jön a végső nevelési fázis,
és diplomát kapnak már hathetesen.*

*Mind alattomosan gyilkoló drón lesz,
Javelin és termobárikus bomba...
Látod-e, drága, esteledik ismét.
Ha szólítanak, csak dőlj a karomba.*

GÖDRÖS ARCÚ

*Gödrös arcú lányka
voltam – tündér buba.
Lett számba tejescke,
testemre kis ruha,*

*anyácskám lelkében
ringva nőttem fel én
az átkos óvilág
innenső peremén.*

*Hanem, amióta
keblemnek halma kelt,
a szomszéd szellő-srác
csak nekem énekelt.*

*Vizeket gyönyörre
szédítő hangja volt,
s bár még nem akartam,
ő mégis rám hajolt.*

*Felkarolt, apjának
várába szállt velem,
erős férfitestét
akarom, érzem.*

*Hogy mi lesz most? Minden
kétséget tova űz,
ruháim bontja már
rólam a testi tűz,*

*s érzem: ágyékomban
lüktet már a szíve.
Ha párját ott sejtí,
ki állhat elibe?*

*Mit mond majd jó szülém,
már az sem érdekel,
csak hogy karjaiban,
alatta égjek el.*